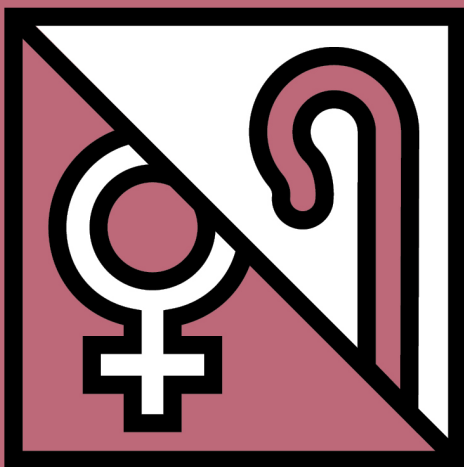

IX 9Marks

ผู้หญิง
เป็นศิษยาภิบาล
ได้ไหม?

เกร็ก กิลเบิร์ต

คำถามคริสตจักร

คำนิยมสำหรับหนังสือชุด “คำถามคริสตจักร”

“คริสเตียนต้องเผชิญกับคำถามที่จริงจังมากมาย เช่น พระคัมภีร์ได้อธิบายโครงสร้างคริสตจักร การนมัสการ งานพันธกิจที่เป็นระบบ และให้คำนิยามผู้นำตามหลักพระคัมภีร์ไว้อย่างไร? สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงแค่ตัวอย่างของคำถามที่จะต้องตอบให้ชัดเจน ระมัดระวัง และถูกต้องเหมาะสม ที่พบในหนังสือใหม่ชุดนี้จาก 9Marks ผมรู้สึกขอบคุณเป็นอย่างยิ่งสำหรับพันธกิจนี้ที่ได้สร้างความเข้มแข็งและให้ความหวังกับคริสตจักรที่สัตย์ซื่อจำนวนมาก ขอเชิญชวนให้ทุกคนมาอ่านกันนะครับ”

อาร์. อัลเบิร์ต โมห์เลอร์ จูเนียร์ ประธานวิทยาลัย
พระคริสตธรรม The Southern Baptist Theological
Seminary

“คำถามที่จริงใจสมควรได้รับคำตอบที่ไตร่ตรองมาอย่างรอบคอบ ถ้าคุณไม่แน่ใจว่าจะเริ่มตอบคำถามเหล่านี้อย่างไร ขอให้ชุดหนังสือนี้เป็นเหมือนกระดานสปริงบอร์ดนำคุณดิ่งลงไปค้นหาในสระ หนังสือเล่มเล็กๆ เหล่านี้จะพาคุณเข้าสู่แต่ละประเด็นได้อย่างน่าประทับใจ และจะดีมากถ้าได้อ่านไปพร้อมกับเพื่อนสักคนหรือสักร้อยละคน”

กลอเรีย เฟอร์แมน ผู้แต่งหนังสือเรื่อง *Missional Motherhood* และ *The Pastor's Wife*

“ในฐานะศิษยาภิบาลผมได้รับคำถามมากมาย ไม่ว่าจะเป็นจากผู้ไม่เชื่อที่อยากเข้าใจในข่าวประเสริฐ ผู้เชื่อใหม่ที่ไม่แน่ใจว่าจะไปต่ออย่างไร และผู้เชื่อที่เติบโตแล้วที่ต้องการคำตอบเพื่อบอกกับคนในครอบครัว เพื่อนๆ เพื่อนบ้าน หรือเพื่อนร่วมงาน และในช่วงเวลาแบบนี้เองที่ผมอยากได้หนังสือสักเล่มที่สรุปคำตอบแบบสั้นๆ กะทัดรัดให้พวกเขา คือช่วยตอบคำถามที่พวกเขาสงสัยและนำพวกเขาไปในทิศทางที่ถูกต้องเพื่อจะเรียนรู้เพิ่มเติมต่อไป คำถามคริสตจักรเป็นชุดหนังสือที่ได้จัดเตรียมขึ้นเพื่อสิ่งนี้ หนังสือแต่ละเล่มเหล่านี้จะเจาะลึกไปที่ละคำถามตามหลักการพระคัมภีร์สั้นกะทัดรัด และนำไปปฏิบัติได้จริง หนังสือชุดเหล่านี้ใช้ชื่อว่าคำถามคริสตจักร หรือจะเรียกว่า“คำตอบคริสตจักร”ก็ได้ ผมตั้งใจจะซื้อไว้สักสิบเล่มเพื่อนำไปแจกจ่ายให้คนอื่นๆ คุณเองก็ควรทำด้วย”

ฮวน อาร์. ซานเชส ศิษยาภิบาลอาวุโส คริสตจักร
High Pointe Baptist เมืองออสติน รัฐเท็กซัส

“เราคริสเตียนจะหาคำตอบที่น่าเชื่อถือสำหรับคำถามเกี่ยวกับการใช้ชีวิตร่วมกันในคริสตจักรได้จากที่ไหน—โดยไม่ต้องขุดคุ้ยหาคำตอบจากหนังสือที่ยาวเหยียดและแสนแพงเหล่านั้น? ชุดหนังสือ “คำถามคริสตจักร” ตอบโจทย์ความต้องการของเราด้วยการให้คำตอบตามหลักพระคัมภีร์รอบคอบ และนำไปปฏิบัติใช้ได้จริง สำหรับศิษยาภิบาลทั้งหลาย หนังสือชุดนี้จะเป็นแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือที่จะนำสมาชิกคริสตจักรไปสู่สติปัญญาอันล้ำลึกและแข็งแกร่งเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมากยิ่งขึ้น”

เรย์ ออร์ทแลนด์ ประธานองค์กร Renewal Ministries

ผู้หญิง
เป็นศิษยาภิบาล
ได้ไหม?

คำถามคริสตจักร

ฉันต้องทำอะไรต่อไป เมื่อเป็นคริสเตียนแล้ว? แซม อิมาดิ
ทำไมพิธีมหาสนิทถึงสำคัญนัก? ออบรีย์ เอ็ม. เซเคียรา
ทำไมฉันต้องเข้าร่วมคริสตจักร? มาร์ค เดเวอร์
ทำไมฉันต้องรับบัพติศมา? บ็อบบี้ เจมิสัน
ผู้หญิงเป็นศิษยาภิบาลได้ไหม? เกร็ก กิลเบิร์ต

ผู้หญิง เป็นศิษยาภิบาล ได้ไหม?

Can Women Be Pastors?

เกร็ก กิลเบิร์ต
Greg Gilbert

เชียงใหม่ ประเทศไทย
www.GraceBannasan.com

ผู้หญิงเป็นศิษยาภิบาลได้ไหม? eBOOK
Can Women Be Pastors? eBOOK

© 2023 โดย เกรชบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำ
ในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณี
ของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ
ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

เกรชบรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 098-757-3257

gracebannasan@gmail.com;

hisbygrace@me.com

www.GraceBannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย Printed in Thailand.

พระคัมภีร์ทั้งหมดคัดลอกมาจากพระคัมภีร์ไทยฉบับมาตรฐาน THSV11
เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น

Unless otherwise indicated, all scriptures taken from the THSV11

จัดพิมพ์โดย เกรช บรรณสาร/Grace Bannasaan

โครงการการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบบติสตีในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Can Women Be
Pastors? หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย
Crossway with all International rights owned by 9marks.
525 A Street NE, Washington, DC 20002, U.S.A.

© 2022 โดย เกร็ก กิลเบิร์ต and 9marks. สงวนลิขสิทธิ์

ผู้แปล: เกศินี สังข์คำ (Translator: Kasinee Sungcome)

ตรวจสอบโดย: นรินทร์ สุรนาวัฒน์ & ชนะศักดิ์ แซ่จ๊ะ

(Editors: Narin Suranaowarat & Chanasak Saeja)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

กิลเบิร์ต, เกร็ก.

ผู้หญิงเป็นศิษยาภิบาลได้ไหม?... เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบบติสตีในประเทศไทย, 2566.

48 หน้า.-- (Church Questions).

1. คริสต์ศาสนา 2. คริสต์ศาสนา -- คำถามและคำตอบ. I. เกศินี สังข์คำ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

238

ISBN (eBook) 978-616-94266-3-9

10 หมู่ 1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220

10 Moo 1, Taladyai, Doi Saket, Chiang Mai 50220

โทร. 098-757-3257 info@GraceBannasan.com

www.GraceBannasan.com

เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกผู้ชาย
ยกมืออันบริสุทธิ์ขึ้น อธิษฐานในทุกแห่งหน
โดยปราศจากความโกรธหรือการทุ่มเถียงกัน
ส่วนพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ควรแต่งกายให้สุภาพ
ด้วยความเหมาะสม และพอเหมาะพอควร
ไม่ต้องถักผมหรือประดับกายด้วยทองคำ ไข่มุก
หรือเสื้อผ้าราคาแพง แต่ประดับด้วยการทำดี
สมกับเป็นหญิงที่ประกาศตนว่านั้สการพระเจ้า
ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเจียบๆ ด้วยความนอบน้อมอย่างยิ่ง
ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือควบคุมผู้ชาย
แต่ให้เธออยู่เจียบๆ เพราะพระเจ้าทรงสร้างอาดัมก่อน
แล้วจึงสร้างเอวา และอาดัมไม่ได้ถูกล่อลวง
แต่ผู้หญิงถูกล่อลวงและทำบาป แต่ถึงกระนั้น
เธอก็จะได้รับความรอดในการมีบุตร
ถ้าหากพวกเธอดำรงอยู่ในความเชื่อ
ความรัก และความบริสุทธิ์ ด้วยความสงบเสงี่ยม

1 ทิโมธี 2:8-15

ในคริสตจักรซึ่งผมเป็นศิษยาภิบาลในหลุยส์วิลล์นั้น เรามีโครงการฝึกงานหลายประเภท หนึ่งในนั้นคือโครงการ “เสวนา การเทศนา” เราเชิญผู้ชายหกคนมาเทศนาให้ฟังกัน และ รับฟังคำติชมจากทีมศิษยาภิบาลของคริสตจักร เป้าหมายของเราก็เรียบง่าย คือ เพื่อช่วยคนเหล่านี้ให้เป็นนักเทศน์ที่ดีขึ้น¹

เรามีอีกโครงการฝึกงานชื่อ “การสัมมนาศาสนศาสตร์ คริสตจักร” (เราแย่มากในเรื่องของการตั้งชื่ออย่างสร้างสรรค์) การสัมมนาครั้งนี้รองรับทั้งชายและหญิง เป้าหมายของงานนี้ก็เรียบง่ายเช่นกัน คือ เพื่อสอนบรรดาผู้ฝึกงานว่าเรา คริสตจักร เจริญ อเวนู แบบดิสต์ได้นำเอาหลักข้อเชื่อของคริสตจักร มาปฏิบัติใช้อย่างไร แต่ละเทอมของสัมมนาศาสนศาสตร์ คริสตจักรนี้ ผู้ฝึกงานจำนวนหนึ่งจะนำเสนอประเด็นต่างๆ ด้านศาสนศาสตร์ในชั้นเรียน—และบางครั้ง เราก็ให้พวกเขา ได้ว่าที่กันด้วย!

ระหว่างการเทศนาในกลุ่มเสวนาการเทศนาและการนำเสนอประเด็นต่างๆ ในกลุ่มสัมมนาศาสนศาสตร์คริสตจักร ผมได้ยินสมาชิกคริสตจักรมากมายที่ออกมาพูดถึงประเด็นด้านศาสนศาสตร์และข้อปัญหาตามหลักพระคัมภีร์กันอย่างเปิดเผย และทราบหรือไม่ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาผมได้พบปะอะไร? ผมพบว่า บ่อยครั้ง ผู้หญิงเป็นนักคิดและนักพูดที่เก่งกว่าผู้ชาย แม้แต่ผู้ชายที่ถูกฝึกอบรมให้เป็นนักเทศน์ด้วยซ้ำไป!

เพื่อความเป็นธรรม ผมไม่ควรจบประโยคก่อนหน้านี้ด้วยเครื่องหมายตกใจ เพราะนี่ไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเลย ผมหมายความว่าทำไมผู้หญิงบางคนจะเป็นนักคิดและนักพูดที่เก่งกว่าผู้ชายบางคนไม่ได้ล่ะ? ผู้ชายไม่ได้มีอะไรดีไปกว่าผู้หญิงในการเตรียมตรรกะการโต้แย้ง การตีความพระคัมภีร์หรือการสื่อสารกับผู้ฟัง ใช่มั้ยล่ะ? แต่ถ้านี่เป็นความจริงเราก็ต้องตั้งคำถามว่า ทำไมคริสเตียนบางคนถึงติดอยู่กับแนวคิดที่ผู้ชายเท่านั้นที่สามารถเป็นและสมควรเป็นนักเทศน์? หากเป็นเช่นนั้น ถ้ามีผู้หญิงบางคนเป็นนักเทศน์ที่ยอดเยี่ยม แล้วทำไมคริสตจักรบางที่ถึงไม่อนุญาตให้เธอขึ้นเทศน์ล่ะ? ทำไมยังตั้งต้นให้เฉพาะผู้ชายเทศนาเท่านั้น? ยิ่งกว่านั้น ถ้าหากพระเจ้าทรงเรียกผู้หญิงสักคนให้มาเป็นศิษยาภิบาลหรือเป็นนักเทศน์ล่ะ ใครจะบอกกับเธอว่า เธอไม่อาจทำตามการทรงเรียกนั้นได้?

เหล่านี้เป็นคำถามที่สำคัญมาก และในหนังสือเล็กๆ เล่มนี้ ผมตั้งใจจะได้แย้งว่า พระเจ้าได้ทรงสงวนตำแหน่งศิษยาภิบาล

(หรือที่เรียกว่า "ผู้ปกครอง") และสิทธิอำนาจหน้าที่ในการนำและสั่งสอนให้กับผู้ชายที่มีคุณสมบัติเท่านั้น เราต้องตระหนักตั้งแต่เริ่มแรกว่า นี่ไม่ใช่งานโต้เถียงบนพื้นฐานของความสามารถ แต่เป็นการโต้เถียงบนพื้นฐานของสิทธิอำนาจและการออกแบบตั้งแต่การทรงสร้าง—บนพื้นฐานสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่กำหนดและออกแบบคริสตจักรของพระองค์ รวมถึงการการทรงสร้างของพระองค์ให้เป็นไปในแบบที่พระองค์ทรงประสงค์ และบนพื้นฐานของความรับผิดชอบของเราที่ต้องน้อมรับสิทธิอำนาจนั้น พร้อมทั้งดำเนินไปตามที่ทรงออกแบบไว้

การอภิปรายว่าผู้หญิงควรทำหน้าที่อะไรบ้างในคริสตจักรท้องถิ่นมีบอกไว้อยู่ในพระคัมภีร์หลายตอน ครอบคลุมตั้งแต่ต้นแบบสตรีที่เป็นผู้นำในประวัติศาสตร์อิสราเอล ไปจนถึงคำสั่งที่หลากหลายหรือข้อห้ามต่างๆ ที่กระจัดกระจายอยู่ในพระคัมภีร์ เช่นเดโบราห์เป็นผู้นำอิสราเอลในพระธรรมผู้วินิจฉัย ข้อเท็จจริงที่บันทึกไว้ในพระกิตติคุณว่า ผู้หญิงเป็นพวกแรกที่พบพระเยซูหลังจากที่เป็นขึ้นจากตาย และการคลุมผมของผู้หญิงระหว่างอธิษฐานในที่ประชุมใน 1 โครินธ์ 11 ดังนั้น เราจะทำอะไรกับคำพูดเฉียบแหลมของเปาโลใน 1 โครินธ์ 14 ที่ว่าไม่มีอะไรว่าอายุไปกว่าผู้หญิงที่ลุกขึ้นมาพูดในคริสตจักรล่ะ?

แน่นอนว่า เราคงพูดคุยได้ยาวมากเกี่ยวกับพระวณะตอนเหล่านั้น แต่ที่จริงแล้วมีพระวณะอยู่ตอนหนึ่งซึ่งเป็นอย่างที่พวกนักกฎหมายชอบพูดกันว่าเป็น จุดชี้ขาด นั่นคือ 1 ทิโมธี 2:12 พระคัมภีร์ข้อนี้ระบุว่า "เป็นหลักสำคัญและ

เป็นเหมือนข้อบ่งชี้ที่แต่ละฝ่ายคิดว่า ผู้หญิงเป็นศิษยาภิบาลได้หรือไม่

ในแง่ที่ที่พิจารณาพระวจนะทุกตอนที่อาจตอบคำถามว่า "ผู้หญิงเป็นศิษยาภิบาลได้หรือไม่?" ผมขอพิจารณาพระคัมภีร์ข้อนี้ (1 ทิโมธี 2:12) ตามบริบท เพื่อให้เราเข้าใจว่า เปาโลกำลังพูดอะไรตรงนี้และพูดทำไมด้วย โดยผมเองหวังว่าผลที่ได้คือ เราจะไปไกลกว่าแค่การยกมือขึ้นแล้วพูดว่า "เออละ ตามนั้นก็ตามนั้น หวังว่าเราจะเชื่อฟังนะ" แต่เป็นไปถึงจุดที่ว่า "หืมม นี่มันลึกซึ้งมากนะ เรายินดีที่จะเชื่อฟัง"

ให้เราเริ่มกันเลย

ข้อบ่งชี้: 1 ทิโมธี 2:12

ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือควบคุม[มีอำนาจเหนือ]ผู้ชาย แต่ให้เธออยู่เงียบๆ (1 ทิโมธี 2:12)

การหารือเรื่องนี้สามารถสรุปประเด็นได้ว่า เราคิดอย่างไร เมื่ออัครทูตเปาโลพูดว่าผู้หญิงไม่ควร "สั่งสอนหรือมีอำนาจเหนือผู้ชาย" ขอผมเข้าสู่ประเด็น วลีนี้อธิบายถึงทั้งตำแหน่งและบทบาทหน้าที่ของผู้ปกครอง เรารู้อย่างไร? เพราะเปาโลมักจะใช้สองคำนี้ คือคำว่า "สั่งสอนและอำนาจ" คู่กัน เมื่อพูดถึงบรรดาผู้ปกครองในคริสตจักร ลองมาพิจารณาตัวอย่าง:

- ใน 1 ทิโมธี 4:11 เปาโลสั่งทิโมธีในฐานะผู้นำคริสตจักรในเอเฟซัสว่า “จงสั่งและสอน”
- ใน 1 ทิโมธี 3 บรรดาผู้ปกครองถูกบรรยายว่าเป็นทั้ง “ผู้ดูแลและเป็นผู้สอน”
- ใน 1 ทิโมธี 5:17 เปาโลให้เกียรติบรรดาผู้ปกครองที่ “ปกครองดี” และ “ตรากตรำในการเทศนาและสั่งสอน”

ในความคิดของเปาโล พวกผู้ปกครองสั่งสอนและใช้สิทธิอำนาจในคริสตจักร นี่คือสิ่งที่พวกผู้ปกครองทำ และนั่นคือเหตุผลที่มีตำแหน่งหน้าที่นี้

ดังนั้น เมื่อเปาโลพูดถึงการสั่งสอนและการมีสิทธิอำนาจใน 1 ทิโมธี 2:12 เปาโลไม่ได้พูดถึงการสั่งสอนหรือสิทธิอำนาจแบบทั่วไป แต่กำลังพูดถึงสิทธิอำนาจในการเป็นผู้นำและการสั่งสอนคริสตจักร—ตำแหน่งและบทบาทหน้าที่ของเหล่าศิษยาภิบาล/บรรดาผู้ปกครอง

ตอนนี้ผมรู้สึกถึงความต้องการคุณสมบัติในหน้าที่นี้แล้วแน่นอนว่าเปาโลไม่ได้หมายความว่า ผู้หญิง*ไม่สามารถ*สั่งสอนผู้ชายคนไหนได้เลยในทุกบริบท เพราะแม้ปรีสติลาก็ยังเป็นคนสอนอ پولโลในเรื่องพระคัมภีร์ (กิจการ 18:24–26) รวมถึง ไม่ได้หมายความว่า ผู้หญิง*ไม่สามารถ*ใช้สิทธิอำนาจใดๆ เหนือผู้ชายในชีวิตคริสตจักรได้เลย รวากับว่าผู้หญิงไม่อาจมอบหมายให้ผู้ชายดูแลชั้นเด็กเล็กในบางอาทิตย์ได้ ประเด็นของเรื่องคือ สิทธิอำนาจหรือความผูกพันของ*สามัญสำนึก* ในการสั่งสอนและการนำ—การสอนหลักคำสอนในคริสตจักร

ด้วยพระวจนะ และการกำหนดทิศทางการปกครองของ คริสตจักร นี่คือนิสัยที่เปาโลสงวนไว้สำหรับผู้ชายที่มีคุณสมบัติ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ มีความแตกต่างระหว่างศิษยาภิบาล (หรือ แม้แต่ไม่ใช่ศิษยาภิบาล) ที่ขึ้นไปยืนบนธรรมาสันในที่ประชุม วันอาทิตย์ แล้วพูดว่า “นี่คือสิ่งที่มาระโก 14 สอน” ซึ่งทั้ง คริสตจักรจะยอมรับไว้ว่าเป็นสิ่งที่พวกเขาควรเชื่อ กับการที่ สมาชิกคนหนึ่งในคริสตจักรไปพูดกับเพื่อนที่หลังว่า “นี่ก็คือ สิ่งที่คุณคิดว่า มาระโก 14 หมายถึง” เพื่อนคนนั้นจะไม่รับ ความคิดเห็นนี้ในฐานะคำสอนที่เป็นทางการของคริสตจักร

ในแง่นี้ สำหรับคำถามที่ว่า “ผู้หญิงเป็นศิษยาภิบาล ได้ไหม?” คำตอบก็คือ. . . ไม่ได้ ผู้หญิงเป็นพระฉายที่น่า ทะนุถนอมของพระเจ้า เป็นสมาชิกที่ขาดไม่ได้ของคริสตจักร และพวกเธอควรปรนนิบัติรับใช้ในทุกวิถีทางที่ทำได้ใน คริสตจักร—ยกเว้นรับตำแหน่งหรือทำหน้าที่ศิษยาภิบาล/ ผู้ปกครอง นั่นคือสิ่งที่เปาโลพูด

แค่นั้นแหละ เป็นแบบนี้เลย

แต่ถ้านั่นคือทุกอย่างที่เราได้—แค่คำสั่งตามคำบัญชา —นี่ย่อมไม่เป็นที่พอใจ ไซไหม? เพราะถึงอย่างไร นี่ยังทำให้ เราารู้สึกเข้าใจว่าบางที 1 ทิโมธี 2:12 อาจเป็นเพียงซากของ วัฒนธรรมเกลียดชังผู้หญิงที่หมดยุคไปแล้ว แต่ในความเป็นจริง นักวิชาการหลายคนก็ได้ให้คำแนะนำของคำอธิบายนี้ไว้ด้วยว่า

แต่นั่นเป็นการประเมินคำพูดของเปาโลอย่างเป็นธรรม หรือไม?

ผมไม่เห็นว่าเป็นธรรมเนียม ถ้าเราอ่านต่อไป จะพบว่า คำสั่งของเปาโลไม่ได้เป็นผลมาจากวัฒนธรรมของเขา แต่มาจาก*การทรงสร้าง* ขอให้ดูพระคัมภีร์ข้อต่อไป:

เพราะพระเจ้าทรงสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงสร้าง
เอวา และอาดัมไม่ได้ถูกล่อลวง แต่ผู้หญิงถูกล่อลวง
และทำบาป (1 ทิโมธี 2:13-14)

ผมรู้ว่าคุณกำลังคิดอะไรอยู่ ดูเหมือนว่านี่ไม่ใช่แค่ข้อ
โต้แย้ง แต่เป็นถ้อยคำดูหมิ่นที่ถูกสุมเลือกมาใช้อ้างไปเท่านั้น
อย่าเพิ่งคิดไปไกล ถ้าเราใช้เวลาคิดในสิ่งที่เปาโลพูด
สักนิด ถอยออกมา และพิจารณาสิ่งที่เปาโลพูดจากบริบท
เราจะพบว่าการที่เปาโลอ้างถึงการทรงสร้างนั้น ทั้งน่าสนใจ
และงดงาม

ตลอดทั้งพระธรรม 1 ทิโมธี 2 เปาโลใช้เวลาใคร่ครวญ
จากปฐมกาล 1-3 ไม่ใช่ในฐานะกล่องสมบัติที่เต็มไปด้วยข้อ
พระคัมภีร์ที่ใช้สนับสนุนแนวคิด แต่ในฐานะกรอบศาสนศาสตร์
เพื่อป้องกันไม่ให้คริสตจักรต้องเผชิญข้อผิดพลาดที่ร้ายแรง
และความคิดหลักที่เปาโลพยายามจะสื่อสารตลอดบทนี้คือ
ในการทรงสร้างนั้น พระเจ้าได้ทรงออกแบบและสถาปนา
ทั้งระบบของสิทธิอำนาจ โดยจุดสูงสุดของระบบสิทธิอำนาจ
นี่คือการทรงปกครองของพระองค์ทั่วทั้งจักรวาลนี้ และ
โครงสร้างสิทธิอำนาจที่งดงามนั้นคือสิ่งที่มารซาตานได้เข้ามา
โจมตีและมุ่งมั่นที่จะทำให้ลายผ่านทางความบาปของมนุษย์ เรา
อาจปรับคำพูดของเปาโลนี้ที่มีต่อทิโมธีว่า “ทิโมธี อย่าปล่อย

ให้ความยุ่งเหยิงที่ซาตานก่อกวนในการทรงสร้างนั้น แพร่กระจายไปทั่วคริสตจักร!”

นี่คือประเด็นที่ผมต้องการนำเสนอ การสงวนตำแหน่งศิษยาภิบาลไว้สำหรับผู้ชายที่มีคุณสมบัติ ไม่ได้ทำโดยปราศจากเหตุผล แต่หยั่งรากมาจากโครงสร้างตามสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้ในสวนเอเดน และการจะเข้าใจเรื่องนี้ได้ เราจะย้อนกลับไปคิดใคร่ครวญปฐมกาล 1-3 และทันทีที่เราเข้าใจปฐมกาลแล้ว เราจะกลับไป 1 ทิโมธี 2 และพิจารณาว่า กรอบตามเรื่องราวในการทรงสร้างทำให้เราเห็นลักษณะและความสอดคล้องตลอดทั้งบท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำสั่งอย่างเฉพาะเจาะจงของเปาโลใน 1 ทิโมธี 2:12 อย่างไร

พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้อย่างไร

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และจากนั้นไม่นาน ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตที่แสดงถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แต่จุดสูงสุดของการทรงสร้าง สิ่งมีชีวิตพิเศษสิ่งเดียวที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า คือมนุษย์

แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้าและฝูงสัตว์ใช้งาน ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด”

พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของ
พระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้าพระองค์ทรง
สร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง

พระเจ้าทรงอวยพรพวกเขา ตรัสกับพวกเขาว่า “จงมี
ลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือ
แผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนก
ในท้องฟ้า กับสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินทั้งหมด”
(ปฐมกาล 1:26-28)

โมเสส ผู้บันทึกเรื่องราวในปฐมกาล ได้เน้นให้เห็น
คุณลักษณะสำคัญบางประการของมนุษยชาติ ประการแรก
พระเจ้าตรัสว่า มนุษย์—ทั้งชายและหญิง—ถูกสร้างขึ้นตาม
พระฉายาของพระองค์ สิ่งนี้แปลว่าอะไร? นักศาสนศาสตร์
หลายคนได้ปล้ำสู้กับคำถามนี้มานานนับหลายพันปี—เรื่องนี้
ได้ถูกเขียนขึ้นจนเกือบเป็นหนังสือได้หลายห้องสมุดแล้ว

นักศาสนศาสตร์บางคนกล่าวว่า การถูกสร้างตาม
พระฉายาของพระเจ้าหมายถึง เราสะท้อนความสามารถ
ทางอารมณ์และทางเหตุผลของพระเจ้า ตัวอย่างเช่น ความ
สามารถพิเศษของเราในการให้เหตุผล การแสดงเจตจำนง
หรือแม้แต่การตระหนักรู้ได้เองนั้น สะท้อนถึงความสามารถ
ของพระเจ้าที่จะทรงทำเช่นนี้ บางคนกล่าวว่า การถูกสร้าง
ตามพระฉายาของพระเจ้ารวมถึงองค์ประกอบในแง่ความ
สัมพันธ์ เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงเป็นอยู่นิรันดร์ในการ
สามัคคีธรรมระหว่าง พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณ

บริสุทธิ์ ดังนั้น เราในฐานะมนุษย์เกิดขึ้นเพื่ออยู่ในความสัมพันธ์กับพระเจ้าและกับมนุษย์ด้วยกัน

ข้อเสนอแนะทั้งสองนี้แสดงให้เห็นแง่มุมสำคัญบางด้านของการเป็นพระฉายของพระเจ้า แต่ยังคงมีความหมายเชิงซ้อนซึ่งโมเสสเน้นเอาไว้และบางทีอาจจะมีความสำคัญมากกว่าแง่มุมก่อนหน้านี้ การมีพระฉายของพระเจ้าไม่ได้เป็นเพียงการพูดถึงความสามารถหรือความสัมพันธ์ของมนุษย์เท่านั้น แต่ยังหมายถึง สิ่งที่เราต้องทำในโลกนี้—งานที่พระเจ้าทรงสร้างให้เราทำ

นั่นฟังดูคลุมเครือมาก และสิ่งที่ผมหมายถึงในตอนนี่คือในโลกยุคโบราณ เป็นเรื่องปกติที่บรรดากษัตริย์ยิ่งใหญ่จะสร้างรูปปั้นของตนเองขึ้น เพื่อเตือนประชาชนถึงความยิ่งใหญ่และการปกครองของกษัตริย์ ตัวอย่างเช่น ปฏิมากรทองคำของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ที่มีความสูง 27 เมตร ที่ถูกสร้างขึ้นมาตาม “รูปลักษณ์” ของตัวเองในพระธรรมดาเนียล 3 ปฏิมากรเหล่านี้มีเพื่อเตือนใจผู้คนที่อยู่ใต้การปกครองของว่าใครคือผู้ปกครองดินแดนแห่งนี้ และใครที่พวกเขาต้องแสดงความจงรักภักดี

ในแง่นี้ ขอให้กลับมาดูปฐมกาล 1:28 อีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าทรงมอบหมายอาดัมและเอวาให้มีลูกดกทวีขึ้น เต็มแผ่นดินโลก และให้มีอำนาจครอบครองเหนือแผ่นดินโลก—เพื่อปฏิบัติใช้อำนาจในฐานะนาย ปกครอง และมีสิทธิอำนาจ พูดอีกนัยหนึ่งก็คือ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นประติมากรรมน้อยๆ ที่มีชีวิต และเมื่อมนุษย์ปกครองจักรวาล

อย่างดีงามและยุติธรรมก็จะสะท้อนการปกครองของพระเจ้าที่ดีกว่าและสูงส่งกว่า มนุษย์ถูกเรียกให้เป็นผู้อารักขาที่จงรักภักดีซึ่งปกครองดูแลและรายงานต่อองค์จอมกษัตริย์สูงสุด

ทำไมเรื่องนี้ถึงสำคัญ? เพราะในการทรงสร้างนั้น พระเจ้าได้ทรงใส่ระบอบและโครงสร้างสิทธิอำนาจในการปกครองเข้าไปในสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง พระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงครอบครองสูงสุด; ชายและหญิง—ปฏิมากรรมน้อยของพระองค์—ปกครองภายใต้การทรงครอบครองของพระองค์

เรายังพบหลักฐานเพิ่มเติมของการปกครองของอาดัมที่อยู่เหนือสิ่งทรงสร้างในปฐมกาล 2:19-20:

“พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงปั้นสัตว์ทุกชนิดในท้องทุ่ง และนกทุกชนิดในท้องฟ้าจากดิน แล้วทรงนำมายังชายนั้น เพื่อดูว่า เขาจะเรียกชื่อมันว่าอะไร ชายนั้นตั้งชื่อสัตว์ทุกชนิดที่มีชีวิตว่าอย่างไร สัตว์นั้นก็มีชื่ออย่างนั้น ชายนั้นจึงตั้งชื่อสัตว์ใช้งานทุกชนิด และนกในอากาศและสัตว์ป่าทุกชนิด แต่ชายนั้นยังไม่พบคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมกับเขา”

คุณเคยคิดหรือไม่ว่าทำไมเรื่องราวเล็กๆ แปรลกๆ แบบนี้ถึงถูกบันทึกไว้ในพระวจนะของพระเจ้า? เป็นที่ชัดเจนว่า เรื่องนี้ทำให้อาดัมหมดข้อสงสัยว่า ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดที่พระเจ้าได้ทรงสร้างนั้นเหมาะที่จะมาเป็นคู่ชีวิตที่ดีของอาดัมเลย คุณคงนึกภาพความท้อใจของอาดัมออก เมื่อเห็นสัตว์ตัวสุดท้ายเดินผ่านไป แล้วอาดัมก็เปรยกับพระเจ้าว่า “ม້าลาย ก็ไม่น่า

ใช่ แต่ผมก็ยังชื่นชมในความสามารถของพระองค์”

แต่ยังมีอีกเหตุผลที่โมเสสบันทึกถึงการตั้งชื่อสัตว์ต่างๆ ของอาดัม ในการทำเช่นนั้น อาดัมได้ใช้สิทธิอำนาจที่พระเจ้ามอบให้ในการปกครองเหนือสรรพสัตว์ทั้งหลาย (1:28) แม้แต่ในวัฒนธรรมปัจจุบัน เรารู้ดีว่าการตั้งชื่อบางสิ่งเป็นการแสดงอำนาจเหนือสิ่งนั้น เมื่อพ่อแม่ตั้งชื่อลูกพวกเขา ก็แสดงถึงสิทธิอำนาจเหนือลูก เมื่อบางคนตั้งชื่อให้รถยนต์—ภรรยาของผมครั้งหนึ่งเคยตั้งชื่อให้รถของเธอว่า “เยลลี่빈” —นั่นเป็นการกระทำด้วยสิทธิอำนาจที่แสดงถึงความเป็นเจ้าของ อย่างไรก็ตาม คุณมองออกหรือไม่ เมื่ออาดัมตั้งชื่อให้สัตว์ต่างๆ เหล่านั้น เขาก็ทำหน้าที่เป็นเหมือนกษัตริย์ของพวกเขา เขาได้ใช้สิทธิอำนาจและการปกครองเหนือจักรวาลและทุกสรรพสิ่งที่พระเจ้าได้มอบให้เขา

แต่มาดูกันว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น:

“แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงทำให้ชายนนั้นหลับสนิท ขณะที่เขาหลับอยู่ พระองค์ทรงชักกระดูกซี่โครงซี่หนึ่งของเขาออกมา แล้วทำให้เนื้อติดกันเข้าแทนกระดูก ส่วนกระดูกซี่โครงที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงชักออกจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิง แล้วทรงนำมาให้ชายนั้น ชายนั้นจึงว่า

“นี่แหละ กระดูกจากกระดูกของเรา เนื่องจากเนื้อของเรา

จะเรียกคนนี้ว่าหญิง เพราะคนนี้ออกมาจากชาย”
(ปฐมกาล 2:21-23)

อาดัมเป็นคนตั้งชื่อให้เอวา แน่นนอน นี่ไม่ได้หมายความว่าเอวาอยู่ในระดับเดียวกับสัตว์ทั้งหลาย ปฐมกาล 1:26-27 กล่าวไว้อย่างน้อยสี่ครั้งว่า เช่นเดียวกับอาดัม เอวาถูกสร้างขึ้นตามพระฉายและตามแบบของพระเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น วลีในปฐมกาล 1:28 ที่ว่า “จงมีอำนาจเหนือ” นั้นเป็นพหุพจน์ถูกใช้ทั้งกับชายและหญิง แต่แม้ว่าอาดัมและเอวาทั้งคู่ปกครองจักรวาลในฐานะราชาและราชินี พระเจ้ายังคงจัดตั้งโครงสร้างสิทธิอำนาจไว้แม้ในความสัมพันธ์ชีวิตคู่สมรสของทั้งสอง อาดัมได้รับมอบหมายให้มีหน้าที่รับผิดชอบตามสิทธิอำนาจด้วยความรักเหนือเอวาผู้เป็นภรรยา

คุณเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงทำในบทแรกๆ ของพระธรรมปฐมกาลหรือไม่? พระเจ้าทรงออกแบบกรอบอันงดงามของพระราชอำนาจที่ครอบคลุมทั่วทั้งจักรวาลของพระองค์ อาดัมและเอวาใช้อำนาจของพระเจ้านี้ในการปกครองอยู่เหนือสรรพสัตว์ต่างๆ ขณะที่ในความสัมพันธ์ของพวกเขา อาดัมสะท้อนพระลักษณะของพระเจ้าเมื่อเขาถือสิทธิอำนาจเหนือภรรยา และผู้ที่ทรงปกครองเหนือทุกสรรพสิ่งทั้งสิ้นนั้นคือองค์จอมกษัตริย์สูงสุดเหนือจักรวาล พระเจ้าพระองค์เอง

บ่อยครั้ง สิทธิอำนาจมักจะถูกมองว่าเป็นเรื่องเชิงลบ การกดขี่ข่มเหง หรือเป็นแนวคิดแบบเผด็จการ นั่นเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ เพราะว่าตลอดประวัติศาสตร์ มนุษย์คนบาปได้นำสิทธิ

อำนาจไปใช้ในทางที่ผิด แต่สิทธิอำนาจในตัวของมันเองไม่ใช่สิ่งเลวร้าย และนี่ไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญในปฐมกาลหรือเป็นแนวคิดที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นมา อันที่จริง สิทธิอำนาจคือส่วนหนึ่งของระบบระเบียบที่พระเจ้าได้ทรงสร้างขึ้น และเมื่อการงานแห่งการทรงสร้างของพระองค์เสร็จสิ้นลง โครงสร้างสิทธิอำนาจตามที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ในโลกนั้นจึงทั้งดีและงดงาม

นี่จึงอธิบายได้ว่า ทำไมซาตานถึงไม่เคยคิดที่จะหยุดทำลายโครงสร้างสิทธิอำนาจนี้

ซาตานทำลายโครงสร้างสิทธิอำนาจนี้ลงอย่างไร

เมื่อผ่านมานานาน ทุกอย่างก็ออกนอกกลุ่มนอกทางไป คุณคงคุ้นเคยกับเรื่องที่เกิดขึ้นในปฐมกาล แต่ผมคิดว่า มันคืบที่จะกลับไปย้อนดูอีกครั้ง โดยเฉพาะในแง่มุมที่เป็นคำถามที่เราศึกษาในหนังสือเล่มนี้

โมเสสได้บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไว้ดังนี้

ในบรรดาสัตว์ป่าทั้งหมด ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสร้างนั้น งูฉลาดกว่าหมด

มันถามหญิงนั้นว่า “จริงหรือ? ที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’” หญิงนั้นจึงตอบว่า “ผลของต้นไม้ในสวนนี้เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินและถูกต้องเลย มิฉะนั้น

พวกเจ้าจะตาย’” จึงพูดกับหญิงนั้นว่า ”พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว” เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าต้นไม้ นั้นดีน่ากิน ทั้งเป็นต้นไม้ที่น่าปรารถนาที่ทำให้เกิดปัญญา จึงเก็บผลไม้นั้นมากิน แล้วส่งให้สามีที่อยู่กับเธอกินด้วย เขาก็กิน (ปฐมกาล 3:1-6)

บางคนมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ และให้ความเห็นว่า การลงโทษที่พระเจ้ากำหนดให้คือความตายนั่น เป็นการลงโทษเกินเหตุ อาดัมและเอวากินผลไม้แค่ชิ้นเดียว ถึงกับต้องตายเลยหรือ? ใช่ พวกเขาไม่เชื่อฟังพระเจ้า แต่ทำไมพระองค์ต้องตั้งกฎเกณฑ์หยาบคายขนาดนี้ตั้งแต่แรก?

แต่อาดัมและเอวาได้ทำมากกว่าการไม่เชื่อฟังกฎเกณฑ์หยาบคาย พวกเขากบฏต่อพระเจ้า ต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกว่า การปกครองเหนือจักรวาลของพวกเขานั้นมีขอบเขตจำกัด มีพระราชอำนาจและพระราชบัลลังก์อยู่เหนือกว่าพวกเขา ดังนั้นเมื่อพวกเขากินผลไม้นั้น พวกเขาไม่เพียงแต่ทำบาปเล็กน้อยเท่านั้น แต่พวกเขากำลังโค่นพระราชอำนาจของพระเจ้า ประกาศตนเป็นอิสระจากพระองค์ พวกเขาไปร่วมกับซาตานในการก่อกบฏต่อฟ้าสวรรค์ พวกเขากำลังประกาศสงครามต่อต้านพระเจ้า

ซึ่งมันเลวร้ายขึ้นเรื่อยๆ

คุณเคยสงสัยหรือไม่ว่า ทำไมซาตานถึงล่อลวงเอวา แทนที่จะเป็นอาดัม? เปาโลกล่าวถึงเรื่องนี้ใน 1 ทิโมธี 2:12-14 ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา ผู้คนได้พยายามตอบคำถามนี้ด้วยคำตอบที่พูดตรงๆว่า ดูเหมือนจะโง่เขลา “เพราะผู้หญิงใจอ่อนกว่าผู้ชาย ดังนั้น ซาตานจึงคิดว่าการล่อลวงเธอน่าจะง่ายกว่าอาดัม” “ผู้หญิงนั้นยั่ววนเก่ง ซาตานจึงคิดว่าตนจะทำให้เอวาไปยั่ววนอาดัม” คำตอบที่ถูกต้อง คือ ซาตานไม่เคยสนใจจะล่อลวงอาดัมคนเดียวให้ทำบาปเล็กๆ นี้อต่อพระเจ้าเลย มันต้องการที่จะโค่นล้มโครงสร้างสิทธิอำนาจทั้งสิ้นที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้ในโลก มันต้องการให้หญิงนั้นไปชักจูงให้ชายก่อการกบฏต่อพระเจ้า

ยิ่งไปกว่านั้น คุณเคยสงสัยหรือไม่ว่า ทำไมซาตานถึงมาหาเอวาในรูปลักษณะที่เป็นสัตว์? ทำไมไม่มาปรากฏตัวเป็นมนุษย์คนหนึ่งหรือเป็นทูตแห่งความสว่าง? อีกครั้งหนึ่ง เป้าหมายของซาตานไม่ใช่แค่ให้ออาดัมและเอวาทำบาปเท่านั้น แต่มันต้องการขัดขวางและทำลายโครงสร้างสิทธิอำนาจทั้งสิ้นที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น มันต้องการสร้างปฏิกิริยาลูกโซ่ของการก่อกบฏให้กระเทปไปทั่วทั้งจักรวาล แผนการของซาตานก็คือใช้สัตว์ตัวหนึ่งมาชักจูงผู้หญิงให้ไปชักจูงผู้ชาย ให้ไปประกาศสงครามต่อต้านพระเจ้า

และที่เราสงสัย ทำไมต้องเป็นงู? ทำไมซาตานไม่มาหาเอวาในรูปแบบอื่น...ที่ดีกว่า? แน่นอน เอวาคงต้องประทับใจในช่าง หรือม้าหรือบางสิ่งมากกว่า อีกครั้งที่เราพบคำตอบเมื่อเราเข้าใจกลยุทธ์ของซาตาน มันมาในรูปลักษณะของงู

เพราะอย่างน้อยในเชิงสัญลักษณ์ ฐูเป็นสัตว์ที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาสัตว์ชนิดต่างๆ จึงทำให้การก่อกบฏล้มเป็นลูกโซ่ โดมิโน เริ่มจากด้านล่างสุดขึ้นมาถึงด้านบน จากกันบั้งสู้อยอดสูงสุด นี่เป็นแผนการที่ครอบคลุมและเลวร้าย ทำให้ซาตานสามารถจะเยาะเย้ยพระเจ้าได้มากขึ้น ถ้าทำได้สำเร็จ นี่ไม่ใช่สัตว์ตัวหนึ่ง แต่เป็นสัตว์ที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาสัตว์ชนิดต่างๆ ซึ่งจะไปชักจูงผู้หญิงให้ไปชักจูงผู้ชายให้กบฏต่อพระเจ้า

คุณเห็นประเด็นสำคัญของเรื่องทั้งหมดนี้หรือยัง? บาปไม่ใช่แค่ “การทำสิ่งที่ผิด” เท่านั้น บาปคือการกบฏต่อพระเจ้า บาปพลิกการออกแบบและการจัดระบบสิ่งทรงสร้างของพระเจ้าให้คว่ำลงมา บาปเป็นการประกาศสงครามต่อองค์จอมกษัตริย์แห่งจักรวาล ดังนั้นจึงไม่ประหลาดใจที่บทลงโทษของบาปคือความตาย ไม่มีกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่องค์ไหนหรือบทบัญญัติอันยุติธรรมใดที่เห็นการก่อกบฏเป็นเรื่องเล็กน้อยเลย

เพื่อให้ตรงประเด็นของหนังสือยิ่งขึ้น พระเจ้าทรงสร้างให้สิทธิอำนาจอยู่ในสิ่งทรงสร้างของพระองค์ตั้งแต่เริ่มแรก และกลยุทธ์อุบายของซาตาน—แผนการแห่งความอภัยยศสูงสุดที่มันต้องการให้เกิดแก่พระเจ้า—คือการทำลายโครงสร้างสิทธิอำนาจที่ทั้งดีและงดงามเหล่านั้นลง คุณตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องนี้หรือไม่? ไม่มีอะไรซับซ้อนไปกว่านี้อีก คือการทำลายสิทธิอำนาจอันดีงามที่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งขึ้น โดยการร่วมมือกับซาตานในการก่อกบฏต่อพระเจ้า เหมือนกับที่ ฐูทำ

นี่คือสิ่งที่เปาโลคิดขณะเขียน 1 ทิโมธี 2 นั่นคือเดิมพัน
และเป็นการเดิมพันที่สูงทีเดียว

แต่ก่อนที่เราจะย้อนกลับไปที่นั่น ผมอยากให้ไปดู
พระวจนะอีกตอนหนึ่งในปฐมกาล 3 เพราะผมคิดว่าจะช่วยให้
เราเห็นว่าทำไมเปาโลจึงเรียบเรียง 1 ทิโมธี 2 อย่างที่เขาทำ
ให้เรามาดูปฐมกาล 3:16-19 เมื่อพระเจ้าทรงสาปแช่ง
มนุษยชาติ:

พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า

“เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากมากขึ้นแก่เจ้า
และเมื่อเจ้ามีครรภ์ เจ้าจะคลอดบุตร
ด้วยความเจ็บปวด
ถึงกระนั้น เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้า
และเขาจะปกครองตัวเจ้า”

พระองค์จึงตรัสแก่ชายนั้นว่า

“เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพูดของภรรยา
และกินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งไม่ให้กินผล
จากต้นนั้น...”

แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะเจ้า
เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินด้วยความทุกข์
ลำบากตลอดชีวิต
ต้นไม้และพืชที่มีหนามจะงอกขึ้นบนดินแก่เจ้า
และเจ้าจะกินพืชตามท้องทุ่ง

เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่ออาบหน้า

จนเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้าถูกนำมา

จากดิน

และเพราะเจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับเป็น

ผงคลีดินดังเดิม

(ปฐมกาล 3:16-19)

ขณะที่ทรงสาปแช่งงู พระเจ้าทรงสัญญาจะส่ง “พงศ์พันธุ์” ของหญิงที่จะมาทำในสิ่งที่อาดัมควรทำ—ขยี้หัวงูให้แหลก และเหวี่ยงมันออกไปให้พ้นจากสวน (ปฐมกาล 3:15) และในที่สุด พระเยซูได้ทรงทำให้พระสัญญานี้สำเร็จ—ไม่มีอะไรที่สำคัญไปกว่าพระสัญญานี้ในปฐมกาล 3

แต่เพื่อจะตอบวัตถุประสงค์ของเรา ผมต้องการพิจารณาสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าจะเป็นบาปต้นแบบ ซึ่งจะกลายเป็นลักษณะเด่นของชายและหญิงในโลกที่ล้มลงในบาป—บาปที่บ่งบอกถึงความสัมพันธ์ที่พวกเขามีต่อกัน

ประการแรก ดูสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับหญิงนั้นในวลีสุดท้ายของข้อ 16: “ถึงกระนั้น เจ้าจะยังปรารภนาในสามของเจ้า” นี้ออกจะเป็นวลีที่แปลกประหลาดนิดๆ ตกลงเป็นเรื่องดีหรือไม่ดี? มองเผินๆ เหมือนเป็นเรื่องดี เป็นสิ่งที่อาดัมควรจะตื่นเต้น แต่จำได้หรือไม่: พระเจ้าตรัสว่านี่คือคำสาปแช่ง ดังนั้น น่าจะถูกต้องกว่า ถ้าคิดว่า การที่เอวา “ปรารภนา” ในสามนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ดี

แล้วเราก็ได้ตัวช่วยให้เข้าใจวลีนี้ โดยการเปิดไปที่ปฐมกาล 4 ในบทนี้เราพบว่าพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้กับคาอิน: “ถ้าเจ้าทำดี เจ้าก็จะเป็นที่ยอมรับไม่ใช่หรือ? ถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็หมอบอยู่ที่ประตู อยากตะครุบเจ้า เจ้าจะต้องเอาชนะบาปนั้น” (ปฐมกาล 4:7) อีกครั้งหนึ่ง มีคำว่า “อยาก/ปรารถนา” อีกแล้ว—“*ความปรารถนาของบาป...จะตะครุบเจ้า คาอิน*” แต่ว่านี่หมายถึงอะไร? วลีถัดไป—“เจ้าจะต้องเอาชนะบาปนั้น” คือตัวช่วยของเรา *ความปรารถนาของบาป* ต่อคาอินไม่ใช่สิ่งที่ดี เพราะถึงอย่างไร บาปก็ปรารถนาจะปกครองเขา มีอำนาจเหนือเขา และทำลายเขา—และที่เขาต้องตอบสนองคือ ต้องปกครองมัน อยู่เหนือมัน มีอำนาจเหนือมัน ต่อสู้กับมัน และทำลายมันเสีย

ตอนนี้เราเข้าใจแล้วว่าพระเจ้าหมายถึงอะไร เมื่อพระองค์ตรัสว่า *เอวาวะปรารถนา* ในสามของเธอ เธอจะปรารถนาในตัวเขาเหมือนที่บาปปรารถนาในตัวคาอิน เธออยากจะมีอำนาจเหนือเขา เป็นนายเหนือเขา และล้มล้างเขานั้นเป็นบาปต้นแบบของเธอ และอีกครั้งหนึ่ง มันเป็นเรื่องของ *สิทธิอำนาจ*

ประการที่สอง ดูว่าพระเจ้าตรัสอะไรกับชาย บาปต้นแบบของอาดัมเกี่ยวข้องกับสิทธิอำนาจด้วย สังเกตดูสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่า ชายจะตอบสนองต่อความปรารถนาของหญิงที่ต้องการเป็นนายเหนือตัวเขาอย่างไร: “เขาจะปกครองตัวเจ้า” (ปฐมกาล 3:16) นั่นไม่ใช่การปกครองที่เมตตาใจดี ยุติธรรม ในทางพระเจ้าอย่างที่เราองค์ได้มอบให้มนุษย์ใน

ตั้งแต่แรก นี่เป็นการปกครองที่รุนแรงและบดขยี้อย่างที่คาอินต้องใช้จัดการกับบาป ผู้หญิงจะแสวงหาการปกครองและเป็นนายเหนือผู้ชาย ผู้ชายจะบิดเบือนสิทธิอำนาจของตัวเองให้กลายเป็นการมีอำนาจเหนือผู้หญิงอย่างทารุณ

พระเจ้าทรงเปิดเผยบาปต้นแบบอีกชนิดของผู้ชายด้วย นี่กลายเป็นภาพสะท้อนการปกครองของชายที่กดขี่ต่อหญิงในคำสาปแช่ง พระเจ้าทรงกล่าวโทษอาดัมด้วยถ้อยคำเหล่านี้: “เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพูดของภรรยา” (ปฐมกาล 3:17) แทนที่จะใช้สิทธิอำนาจที่มีเพื่อปฏิเสธรบาป ดำหนดว่าเอวาและขับไล่ซาตานออกไปจากสวน อาดัมกลับล้มเหลวในหน้าที่รับผิดชอบและสละตำแหน่งสถานะของตนเอง เขาปล่อยให้เอวามาทำหน้าที่แทน ทั้งที่เขาควรจะเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้เอง คุณเห็นหรือไม่ว่า พระเจ้าพรรณนาบรรดาความบาปต้นแบบที่สะท้อนถึงภาพพจน์ของชายอย่างไร? บาปเหล่านี้เป็นความรุนแรงและการเพิกเฉย การมีอำนาจเหนือผู้อื่น และการละทิ้งความรับผิดชอบ

ขอจงจำไว้ว่า ในโลกที่ล้มลงในบาปนี้ การล่อลวงที่เป็นต้นแบบของผู้หญิงคือการพยายามที่จะมีอำนาจเหนือผู้ชาย และการล่อลวงต้นแบบของผู้ชายคือการตอบสนองโดยบดขยี้ผู้หญิง หรือการละทิ้งความรับผิดชอบของตนให้ผู้หญิงไป นี่เป็นภาพที่น่ากลัวใช่ไหมล่ะ? อาดัมและเอวาไม่เพียงแค่วางมือกับซาตานโค่นล้มโครงสร้างสิทธิอำนาจของพระเจ้า แต่ที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นคือจิตใจของพวกเขาถูกบิดเบือนกลายเป็นสัญชาตญาณที่ชั่วร้าย เพื่อให้แน่ใจว่าโครงสร้างเหล่านั้น

จะไม่ถูกสร้างกลับขึ้นมาใหม่ เพื่อให้โครงสร้างเหล่านี้
สงบลงเมื่อใดก็ตามที่พวกมันเริ่มสร้างขึ้นใหม่

เราได้เจาะลึกลงไปในปฐมกาล 1-3 ไปแล้ว ตอนนี้
ให้เรากลับไปที่ 1 ทิโมธี 2 และดูว่าทั้งหมดนี้ปรากฏในความคิด
ของเปาโลได้อย่างไร และถูกนำมาประยุกต์ใช้อย่างเจาะจง
ในคำสอนที่เกี่ยวข้องกับบทบาทของศิษยาภิบาลอย่างไร

ปฐมกาล 1-3 เป็นกรอบกำหนด 1 ทิโมธี 2 อย่างไร

1 ทิโมธี 2 ไม่ใช่เป็นตำราศาสนศาสตร์แบบสำเร็จรูป แต่เป็น
ยารักษาโรคที่เปาโลนำมาใช้กับอาการป่วยเฉพาะเจาะจงและ
แสนอันตรายนี้ที่เกิดขึ้นในคริสตจักรเอเฟซัส—คริสตจักร
ที่ทิโมธีเป็นศิษยาภิบาลอยู่ แล้วอาการป่วยนั้นคืออะไร?
เห็นได้ชัดว่า คริสตจักรเต็มไปด้วยผู้สอนเทียมเท็จ คำสอน
ของพวกเขาคุกคามคริสตจักรถึงกระทั่งว่าอาจจะพัง
คริสตจักรลงมาได้เลย เปาโลไม่ได้บอกไว้อย่างชัดเจนว่าสอน
เทียมเท็จในเรื่องใด แต่ก็ได้ให้เบาะแสไว้บ้าง

ประการแรก พวกสอนเทียมเท็จนี้สามารถผสมผสาน
การรักษาบทบัญญัติที่เคร่งครัดชนิดสุดโต่งกับการปล่อยเนื้อ
ปล่อยตัวสุดโต่ง จนกลายเป็นลูกไฟแห่งความผิดพลาด
(เทียบกับ 1 ทิโมธี 1:6-11 และ 4:1-5) พวกเขามัวเมา
อยู่กับการปั่นเส้นด้ายแห่งจินตนาาออกมาจากเนื้อหาของ
พระคัมภีร์เดิม เห็นได้ชัดว่า คนพวกนี้สนใจกับเรื่องลำดับวงศ์
ตระกูลเป็นพิเศษ (1 ทิโมธี 1:3-4) 1 ทิโมธีบทที่ 5 ชี้ให้เห็น

ว่า พวกเขาประสบความสำเร็จในการทำให้พวกผู้หญิงในคริสตจักรติดตามพวกเขาไปได้

ประการที่สอง ผู้สอนเทียมเท็จเหล่านี้พยายามเรียกร้องคริสเตียนให้ละทิ้งบทบาทหน้าที่และข้อผูกมัดต่างๆ ทางโลก ให้ปฏิเสธสิทธิอำนาจภาครัฐทางการ แม้กระทั่งปฏิเสธคำสอนในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่และความรับผิดชอบของชายและหญิงด้วย ตัวอย่างเช่นใน 1 ทิโมธี 5:14–16 เปาโลเรียกร้องให้บรรดาหญิงสาวแต่งงาน มีบุตรธิดาและจัดการดูแลบ้านเรือนให้เรียบร้อย การละทิ้งหน้าที่รับผิดชอบของตนก็เท่ากับการ”หลงตามซาตานไปแล้ว” นี่อาจเป็นคำสอนเทียมเท็จที่เคยสร้างผลกระทบให้กับคริสตจักรที่เมืองโครินธ์เมื่อสองสามปีก่อนหน้า—คือเชื่อว่าการเป็นขึ้นจากตายได้เกิดขึ้นกับคริสเตียนแล้ว ดังนั้น พวกเขาจึงได้รับการปลดปล่อยจากการดูแลและภาระหน้าที่ของตนเองในโลกนี้ เราไม่รู้แน่ชัดว่าพวกสอนเทียมเท็จเหล่านี้เชื่ออะไร แต่ดูเหมือนจะสร้างผลกระทบให้กับคริสเตียนไปทั้งคริสตจักร—ทั้งชายและหญิง—ต่างประกาศตนว่าเป็นอิสระจากข้อผูกมัดของโลกและได้รับอิสระที่จะดำเนินชีวิตแบบปล่อยเนื้อปล่อยตัว

เปาโลพูดถึงความผิดพลาดนี้ใน 1 ทิโมธี 2 เจ็ดข้อแรกของ 1 ทิโมธี 2 ไม่ใช่แค่เรียกร้องให้คริสเตียนอธิษฐานเพื่อผู้มีอำนาจในบ้านเมือง แต่ข้อเหล่านั้นเป็นคำตำหนิแนวคิดที่คริสเตียนไม่มีภาระผูกพันใดๆ กับบรรดาผู้มีอำนาจอีกต่อไป เปาโลเตือนคริสเตียนชาวเอเฟซัสว่า พวกเขายังอยู่ภายใต้สิทธิ

อำนาจของเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ดังนั้นจึงต้องอธิษฐานเพื่อ
บุคคลเหล่านี้

มาถึงจุดนี้ใน 1 ทิโมธี 2 เปาโลกำลังพูดกับคริสเตียน
ทุกคน—ไม่ใช่พูดกับแค่ผู้ชายหรือแค่ผู้หญิงเพศใดเพศหนึ่ง
—แต่พอมาถึงข้อ 8 เปาโลกลับพิจารณาเรื่องของชายและ
หญิงแยกจากกัน สิ่งที่ผมต้องการให้คุณเห็น คือคำสั่งสอน
ของเปาโลต่อทั้งชายและหญิงล้วนมีรากมาจากปฐมกาล 1-3
เขามองเห็นปัญหาในเอเฟซัส—ทั้งบาปของฝ่ายชายและบาป
ของฝ่ายหญิง—เป็นเหมือนหายนะที่เกิดขึ้นในสวนเอเดน
ที่ถูกนำมาฉายซ้ำอีกครั้ง

ให้เรามาดูพร้อมกัน

ในข้อที่ 8 เปาโลกล่าวว่าท่านต้องการให้ผู้ชายทุกแห่ง
หนออธิษฐาน “ยกมืออันบริสุทธิ์ขึ้น...โดยปราศจากความโกรธ
หรือการทู่หมัดเอียงกัน” คำสั่งให้อธิษฐานเป็นรูปธรรมตาม
ข้อ 1-7 อย่างต่อเนื่อง ที่น่าประหลาดใจคือวลีถัดไปที่บอกว่า
ให้อธิษฐาน “โดยปราศจากความโกรธหรือการทู่หมัดเอียงกัน”
ทำไมเปาโลถึงพูดเช่นนี้? หรือว่าผู้ชายในเอเฟซัสมีปัญหาที่
อธิษฐานด้วยความโกรธหรือทะเลาะทู่หมัดเอียงกัน? อาจเป็นไปได้
แต่จากสิ่งที่เปาโลกล่าวต่อไปในพระคัมภีร์ตอนนี้ ผมคิดว่า
เปาโลกำลังสะท้อนเนื้อหาจากปฐมกาลบทที่ 3 ตอกย้ำถึงบาป
ต้นแบบของชายที่มีอำนาจเหนือผู้อื่น—ทะเลาะกัน เปรียบเทียบ
ความแข็งแกร่งกัน และกดขี่ผู้อื่น นี่คือการรากของความปรารถนา
ที่ก่อให้เกิดการทะเลาะทู่หมัดเอียงกันในเอเฟซัส และเปาโลมุ่ง
เล็งไปที่เรื่องนี้คือ *คุณไม่ได้เป็นอิสระจากข้อผูกพันกับผู้อื่น*

คุณไม่ได้มีอิสระเพื่อจะมีอำนาจเหนือผู้อื่น ในทางกลับกัน คุณควรระลึกถึงฐานะของคุณ คุณคือผู้ที่อยู่ภายใต้พระเจ้าและภายใต้บรรดาผู้ที่มีสิทธิอำนาจเหนือคุณ

ในข้อ 9-15 เปาโลหันความสนใจมาที่ผู้หญิงในเอเฟซัส:

ส่วนพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ควรแต่งกายให้สุภาพ ด้วยความเหมาะสม และพอเหมาะพอควร ไม่ต้องลักดมหรือประดับกายด้วยทองคำ ไข่มุก หรือเสื้อผ้าราคาแพง แต่ประดับด้วยการทำดี สมกับเป็นหญิงที่ประกาศตนว่านบ้นการพระเจ้า ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเงียบๆ ด้วยความนอบน้อมอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือควบคุม [มีอำนาจเหนือ] ผู้ชาย แต่ให้เธออยู่เงียบๆ เพราะพระเจ้าทรงสร้างอาดัมก่อนแล้วจึงสร้างเอวา

ข้อ 14 แสดงชัดเจนว่าเปาโลมีปฐมกาล 1-3 อยู่ในใจ หลังจากมุ่งเป้าไปที่บาปต้นแบบของผู้ชาย เปาโลก็มุ่งไปที่บาปต้นแบบของผู้หญิง บานี้คืออะไร? จากปฐมกาลบทที่ 3 มันคือความปรารถนาที่จะโค่นบทบาทและสิทธิอำนาจของสามีตามที่พระเจ้าได้ทรงมอบให้ ในการพลิกคว่ำโครงสร้างสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้ในสวนเอเดน และได้ทรงสถาปนาขึ้นใหม่ในคริสตจักร ดูเหมือนว่าพวกผู้หญิงที่เอเฟซัสกำลังเล่นบทซ้ำตามที่งูเคยจุ่มโจมตีทำลายระบบระเบียบที่พระเจ้าเจิมตั้งไว้

ซึ่งนี่นำเรากลับไปข้อ 12 อีกครั้ง “ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือควบคุมผู้ชาย แต่ให้เธออยู่เงียบๆ” เปาโลไม่ได้หมายความว่าตามตัวอักษรที่สั่งให้ผู้หญิงอยู่ในความเงียบ คำว่า “เงียบ” เป็นคำเดียวกับที่เปาโลใช้ใน 1 ทิโมธี 2:2 เมื่อกล่าวว่าคริสเตียนควรดำเนินชีวิต “อย่างสงบและมีสันติ” แทนที่จะกบฏต่อต้านระบบระเบียบที่พระเจ้าได้วางไว้ให้ คริสตจักร แทนที่จะแย่งชิงสิทธิอำนาจ พวกเธอควรดำเนินชีวิตอย่างสงบและมีสันติภายใต้โครงสร้างสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้²

เมื่อคุณได้เห็นว่เปาโลกำลังคิดตามเนื้อหาของปฐมกาล 1-3 คุณก็จะเห็นว่า ทำไมเรื่องนี้จึงสำคัญมาก คำสั่งของเปาโลในข้อ 12 ที่ไม่ให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชายนั้น ไม่ใช่แผนร้าย และไม่ใช่ว่าผลจากแนวคิดที่ว่าบุรุษเป็นใหญ่กว่า หรือมีอคติต่อสตรี คำสั่งของเปาโลหยั่งรากอยู่ในโครงสร้างสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้ในสวนเอเดน เมื่อเปาโลได้ยืนยันถึงความพยายามของพวกผู้หญิงเหล่านี้ที่จะคว่ำโครงสร้างสิทธิอำนาจในคริสตจักร—เพื่อยึดหน้าที่และตำแหน่งของผู้ปกครองมาให้ตนเอง—เปาโลก็ได้ยินเสียงซู่ฟ่อๆ ของงู เช่นเดียวกับในสวนเอเดนที่พวกเธอกำลังเข้าไปร่วมทีมกับงู ทำการต่อต้านพระประสงค์ของพระเจ้า แต่คราวนี้นั้นเกิดขึ้นในคริสตจักร

ทั้งหมดนี้มีความหมายโดยนัยลึกซึ้งต่อคำถามที่ว่า “ผู้หญิงเป็นศิษยาภิบาลได้ไหม?” อย่างที่ผมกล่าวในตอนต้นของหนังสือเล็กๆ เล่มนี้ คำตอบของเปาโลต่อคำถามนี้คือ

“ไม่ได้” ตำแหน่งของผู้ปกครองและหน้าที่หลักของผู้ปกครอง—อันได้แก่สิทธิอำนาจของการเป็นผู้นำและการสั่งสอนพระวาทะของพระเจ้าในคริสตจักรนั้น—ถูกสงวนไว้ให้ผู้ชาย ถ้าอ่าน 1 ทิโมธี 2 และปฐมกาล 1-3 อย่างละเอียด ก็จะเห็นได้ว่า ข้อห้ามนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยเลยสำหรับเปาโล โครงสร้างสิทธิอำนาจที่พระเจ้าสถาปนาระหว่างสามีและภรรยาในปฐมกาลชี้ไปถึงสิ่งที่เปาโลคาดหวังจากผู้ชายทุกคน (“อย่าใช้อำนาจเหนือ”) และสำหรับผู้หญิงทุกคน (“อย่าแย่งชิงอำนาจ”) ในคริสตจักร คริสตจักรที่เป็นชุมชนแห่งพันธสัญญาใหม่ของกษัตริย์เมสสิยาห์ เป็นพื้นที่ซึ่งโครงสร้างสิทธิอำนาจที่เคยถูกทำลายในสวนเอเดนได้ถูกนำกลับมาสถาปนาใหม่

ข้อพิจารณาภาคปฏิบัติ

ด้วยความเข้าใจในภาพใหญ่นี้ ให้เรามาศึกษาคำถามเชิงปฏิบัติที่มักเกิดขึ้น

ประการแรก ผู้หญิงจะขึ้นเทศนาในที่ประชุมนมัสการวันอาทิตย์ในคริสตจักรได้หรือไม่ ตราบที่เธอไม่ได้เป็นศิษยาภิบาล และตราบที่เธอทำสิ่งนี้อย่างชัดเจน “ภายใต้อำนาจของผู้ปกครอง”?

คริสเตียนบางคนเข้าใจ 1 ทิโมธี 2:12 ผิดไป พวกเขาคิดว่าตำแหน่งผู้ปกครอง/ศิษยาภิบาลสงวนไว้ให้ผู้ชาย แต่ไม่รวมการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งนั้น พวกเขาจึงกล่าวว่าตราบที่ผู้ปกครองของคริสตจักรมีแต่ผู้ชาย และตราบที่

ผู้ปกครองเหล่านั้นยังรักษาสีทธิอำนาจในการเทศนา การที่ผู้หญิงจะเทศนาในคริสตจักรก็เป็นเรื่องที่ทำได้

แต่มีปัญหาสองสามข้อกับการตีความเช่นนี้ ข้อแรก โปรดสังเกตว่า พระคัมภีร์ข้อนี้เจาะจงถึงหน้าที่ไม่ใช่ตำแหน่ง เปาโลใช้คำกริยา—แสดงถึงการกระทำ—เพื่ออธิบายถึงความหมายในการสงวนตำแหน่งไว้ให้ผู้ชาย ผู้หญิงต้องไม่ “สั่งสอน” “หรือ” [ปฏิบัติ]อำนาจเหนือ” ผู้ชาย แน่นอนว่า คำกริยาทั้งสองนี้ถือเป็นคำนิยามทางเทคนิคสำหรับตำแหน่งผู้ปกครอง แต่การที่เปาโลใช้คำกริยาแทนที่จะใช้คำนามนั้นก็เพื่อให้เป็นที่ชัดเจนว่า ไม่ใช่แค่ตำแหน่งของผู้ปกครองที่สงวนไว้ให้ผู้ชาย แต่บทบาทหน้าที่หลักของตำแหน่งนั้นด้วย—สีทธิอำนาจในการสั่งสอนและการเป็นผู้นำในคริสตจักร

ด้วยเหตุนี้ การที่จะกล่าวว่า ผู้หญิงสามารถทำหน้าที่ทุกอย่างของผู้ปกครองได้ตราบที่ไม่ได้รับตำแหน่ง ฟังดูแปลกๆ ใช่มั้ยล่ะ? การตีความแบบนี้เริ่มต้นด้วยการสุมดาเอาเองว่า ตำแหน่งผู้ปกครองจริงๆ ไม่มีอำนาจพิเศษอะไร—เพราะใครๆ ก็ทำหน้าที่ผู้ปกครองได้—ดังนั้น การที่เปาโลสงวนตำแหน่งนี้ไว้ให้ผู้ชายโดยสาระแล้ว ไม่มีอะไรมากนัก ก็จะกลายเป็นเรื่องที่ปราศจากเหตุผลไปเลย การเป็นผู้ปกครองกลายเป็นแค่ตำแหน่งหัวโขนทางศาสนพิธีด้วยเหตุผลที่อธิบายไม่ได้ ตำแหน่งนี้ไม่อาจให้ผู้หญิงเป็นได้ ซึ่งขอฟุดตามตรงว่า มันเป็นเรื่องยากที่จะไม่เห็นว่าการตีความแบบนี้เป็นมุมมองจากการกีดกันทางเพศ

แต่ตามที่เราได้เห็นจากหนังสือเล็ก ๆ เล่มนี้ เปาโลไม่ได้มีความเข้าใจต่อตำแหน่งผู้ปกครองว่าเป็นตำแหน่งลอย ๆ ว่างเปล่าเลย ผู้ปกครองนั้นอันที่จริงมีบทบาทเจาะจงต่อสิทธิอำนาจในคริสตจักร ยิ่งไปกว่านั้น การที่เปาโลสงวนสิทธิอำนาจของผู้ปกครองให้กับผู้ชายนั้น ไม่ใช่เรื่องที่ปราศจากเหตุผล แต่สิ่งนี้ได้ถูกกำหนดในโครงสร้างสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้กำหนดไว้ตั้งแต่แรกในสวนเอเดนแล้ว ทันทิที่คุณเข้าใจ เช่นนี้ คุณจะเริ่มเห็นว่าคำสั่งของเปาโลใน 1 ทิโมธี 2:12 ไม่ได้เป็นเรื่องกีดกันทางเพศเลย มากกว่าการเป็นเรื่องกีดกันทางเพศ พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างโครงสร้างสิทธิอำนาจนี้ตั้งแต่ต้น

ประการที่สอง คุณจะตัดสินใจอย่างไรว่าบทบาทใดที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิงในที่สาธารณะ และบทบาทใดที่ไม่เหมาะสม? ผู้หญิงควรอธิษฐานในที่สาธารณะหรือไม่? เป็นพยานได้หรือไม่? นำร้องเพลงได้หรือไม่?

จะเกิดประโยชน์อย่างมากถ้าคุณนิยามแก่นของคำสั่งตามพระคัมภีร์ ก่อนที่จะเดินหน้าไปสู่วาทะพรมที่ชัดเจนน้อยกว่า และนี่คือสิ่งที่ผมพยายามทำมาตลอด—ระบุว่าอะไรคือแก่นของคำสั่งนี้ และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น ทำไมเปาโลถึงมีคำสั่งนี้ใน 1 ทิโมธี 2:12 แต่แน่นอนว่าจะมีคำถามอื่นๆ ตามมา นี่หมายความว่าผู้หญิงไม่สามารถอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุมนมัสการวันอาทิตย์ที่คริสตจักรได้ใช่ไหม? แล้วการอธิษฐานในที่สาธารณะล่ะ? แล้วเล่าคำพยานของเธอหรืออธิบายนข้อพระคัมภีร์สักสองสามข้อล่ะ ทำได้ไหม?

เมื่อคุณเอนเอียงไปในความหมายเช่นนั้น ความสำคัญของบทสนทนาเรื่องนี้ก็ลดลงอย่างมากเลยทีเดียว แต่ละคริสตจักรมีข้อสรุปที่สมเหตุสมผลของตนเอง บางทีอาจเป็นประโยชน์ถ้าคิดว่า คำถามเหล่านี้เป็นเหมือนเข็มวัดความเร็วรอบในรถยนต์ คุณคงเคยสังเกตว่าถ้าเหยียบคันเร่งลงไปแรงๆ มันจะขึ้นไปทีเขต “เส้นแดง” ในหน้าปัดรถยนต์ เมื่อเข็มวัดขึ้นไปถึงเขตสีแดง แปลว่าคุณกำลังเสี่ยงทำให้เครื่องยนต์พัง ความหมายโดยนัยของ 1 ทิโมธี 2:12 ก็อาจจะเป็นเหมือนกัน คำถามต่างๆ จะเป็นตัวช่วยเข้มนั้นไปๆ มาๆ ต่อรูปแบบการสอนที่คนจะได้ยิน หรือรับใส่ไว้ในมโนธรรมของตนว่า นี่คือการสอนอย่างเป็นทางการของคริสตจักร ให้เรามาพิจารณาสองสามตัวอย่างจากคริสตจักรของผมเองในหลุยส์วิลล์

เริ่มจากการเทศนาของผมในเช้าวันอาทิตย์ หรือจากหนุ่มนักเทศน์หน้าใหม่บนธรรมาสน์ ไม่ว่าเขาจะได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ปกครองแล้วหรือไม่ เข็มวัดรอบจะขยับเข้าไปในเขตพื้นที่ “การเทศนาอย่างเป็นทางการของคริสตจักร” และระหว่างขับรถกลับบ้าน ภรรยาของผมบอกว่าผมยังเข้าใจพระวจนะบางตอนไม่ถูกต้อง และเธอก็อธิบายด้วยว่าไม่ถูกต้องยังไง ตรงนี้ผมกลัวพูดได้ว่า เข็มวัดขึ้นไปในพื้นที่ที่ปลอดภัย เพราะไม่ว่าจะเป็นตัวผมหรือคนอื่นๆ (แม้กระทั่งสมาชิกคริสตจักรคนอื่นๆ อยู่ในรถด้วย) ก็จะไม่ถูกปล่อยให้คิดว่าเธอกำลังให้คำสอนอย่างเป็นทางการของคริสตจักร พวกเขาจะคิดว่า “ผู้หญิงเก่งแสนฉลาดคนนี้กำลังช่วยสามีที่โง่เขลาของเธอให้เข้าใจพระคัมภีร์มากขึ้นเท่านั้น!”

ประเด็นอื่นๆ อาจตกไปอยู่ระหว่างกลาง และคริสเตียนจะมีความเห็นไม่ตรงกันว่าเข้มงวดรอบคอบขึ้นไปทีใด แต่เราจำเป็นต้องตัดสินใจให้ดีที่สุด ขึ้นเรียนพระคัมภีร์วันอาทิตย์ได้ไหม? เข้มงวดรอบก็ไม่ใช่ว่าจะแตะเข้าไปในพื้นที่สีแดงเหมือนการเทศนาให้ทั้งคริสตจักร แต่ในความคิดของผม นี่ก็ยังไม่ได้อยู่ การนำกลุ่มย่อยของคริสตจักรที่มีทั้งชายหญิงและหญิงล่ะ? นั่นก็มีแนวโน้มห่างจากโซนสีแดงมากกว่า แต่ผมก็ไม่ขอแนะนำ เพราะมันเข้าใจเกินไป แต่กระนั้นผมก็ยินดีทุกครั้งที่ได้เห็นผู้หญิงให้ความเห็นต่อจากพระวจนะในกลุ่มย่อยอีกครั้งหนึ่ง มาตรฐานคือผมไม่คิดว่าผู้คนจะฟังคำพูดของเธอในฐานะเป็นคำสอนของคริสตจักรที่เต็มเปี่ยมสิทธิอำนาจและผูกพันกับจิตสำนึก แม้สิ่งที่เธอพูดอาจสอนใจและเสริมสร้างก็ตาม

อีกตัวอย่างคือ เป็นเวลาหลายปีที่คริสตจักรของผมในหลุยส์วิลล์รู้สึกยินดีที่ได้เชิญผู้หญิงบางคนให้อธิษฐานต่อสาธารณะในที่ประชุมกลุ่มอธิษฐานเย็นวันอาทิตย์ และบ่อยครั้งคนที่อธิษฐานจะเริ่มต้นด้วยการอ่านพระวจนะบางตอนจากพระคัมภีร์ บางทีก็อธิบายพระวจนะนั้นไปด้วยระหว่างอธิษฐาน นี่เป็นการขัดคำสั่งใน 1 ทิโมธี 2:12 หรือไม่? ผู้หญิงเหล่านั้นปฏิบัติสิทธิอำนาจคล้ายกับของผู้ปกครองโดย “การสอน” คริสตจักรผ่านคำอธิษฐานของเขาหรือไม่? บางคนอาจแย้งกับเรื่องนี้ แต่เราตัดสินใจว่าในช่วงสั้นๆ ของกลุ่มอธิษฐานตอนเย็นคงไม่ถึงกับเป็นสิ่งที่เราเรียกว่า “การเก็บสะสมสิทธิอำนาจ” ที่พาเราเข้าใจเขตสีแดงหรือ บางคนก็

อธิษฐานก็นั่งอธิษฐานอยู่กับที่ ไม่ได้ขึ้นไปบนธรรมาสน์
หลายคนทั้งหญิงและชายต่างก็อธิษฐานด้วยกันในการประชุม
นมัสการเย็นวันอาทิตย์ คำอธิษฐานเหล่านั้นไม่ได้ถูกอธิษฐาน
ระหว่างการนมัสการหลักของคริสตจักร

เมื่อไม่นานมานี้ เราได้เริ่มเชิญชวนผู้หญิงให้มาอธิษฐาน
ในช่วงนมัสการตอนเช้า ซึ่งตามบทบาทหน้าที่ตามธรรมเนียม
แล้ว ทางคริสตจักรของเราสงวนไว้ให้ผู้ชาย ต้องยอมรับว่าการ
ทำเช่นนี้เหมือนดันเข็มวัดรอบให้เข้าใกล้เขตสีแดงมากขึ้น
เพราะการเก็บสะสมสิทธิอำนาจก็ใหญ่ขึ้นมาก การอธิษฐาน
นี้เป็นหนึ่งในสามการอธิษฐานในการนมัสการช่วงเช้า (การ
อธิษฐานอีกสองครั้งที่เหลือ ปกติแล้วเป็นผมหรือไม่ก็ตัว
นักเทศน์เองที่จะอธิษฐาน) ที่มาจากบนธรรมาสน์ และเราได้
พูดชัดเจนว่า เราต้องการให้คำอธิษฐานนี้เป็นการใคร่ครวญ
และการภาวนาพระวจนะที่อ่านในช่วงเช้า คุณคงนึกออกว่า
ทำไมสมาชิกของเราบางคนเชื่อว่าการทำเช่นนี้ เข้มเรากำลัง
แตะเข้าใกล้เขตสีแดงตามที่ 1 ทิโมธี 2:12 ได้กล่าวไว้!

ผู้ปกครองของเรากลับมามองเรื่องนี้ไปในอีกมุมหนึ่ง แต่เราจะ
หารือกันแบบนี้ว่า จากสิ่งที่เรารู้และเชื่อใน 1 ทิโมธี 2:12
การให้ผู้หญิงขึ้นอธิษฐานในระหว่างนมัสการช่วงเช้าคือการ
ดันเข็มวัดรอบให้เข้าใกล้เขตสีแดงของคำสั่งห้ามนั้นหรือไม่?³

อย่างไรก็ตาม มีอีกหลายบทบาทที่คณะผู้ปกครองของ
เราก็ได้ตัดสินใจและมีแนวโน้มที่จะแตะเข้าไปในพื้นที่
ต้องห้ามสีแดงในคำสั่งของเปาโล เราไม่ได้เชิญชวนให้ผู้หญิง
เป็นประธานการประชุมสมาชิก ตัวอย่างเช่น การนำ

คริสตจักรในบทบาทหลักที่เป็นกุญแจสำคัญของอาณาจักรของพระเจ้า ก็เป็นการกระทำที่คล้ายการใช้สิทธิอำนาจของผู้ปกครอง เราจะไม่แทนที่การเฝ้ากลุ่มในช่วงเย็นของวันอาทิตย์ (ซึ่งเข้มข้นน้อยกว่าการเทศนาช่วงเช้าวันอาทิตย์อย่างมาก) ด้วยคำพยาน แม้เราเต็มใจให้เพิ่มคำพยาน—จากทั้งชายและหญิง บนธรรมาสน์—ในระหว่างการนมัสการโตของคริสตจักรก็ตาม

ประเด็นคือ คริสตจักรของคุณอาจจบลงที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับเราในประเด็นเหล่านี้ และคุณนึกเลยไปถึงประเด็นอื่นที่ยากลำบากใจกว่า แต่สิ่งสำคัญที่สุดไม่ใช่ว่าทุกคริสตจักรที่เทศนาประกาศข่าวประเสริฐต้องเห็นด้วยกับทุกการประยุกต์ สิ่งที่สำคัญคือเราทุกคนต่างตอบคำถามเหล่านี้โดยนำคำสอนที่ชัดเจนของเปาโลใน 1 ทิโมธี 2:12 มาใช้ เราจะเริ่มพิจารณาจากมุมนี้ จากประเด็นที่ชัดเจนไปสู่ที่ชัดเจนน้อยลง

ที่สุดแล้ว การบอกว่า “เอาเถอะ ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเปาโลถึงพูดเช่นนั้น และฉันก็ไม่ชอบใจด้วย แต่ฉันต้องการจะเชื่อฟังพระคัมภีร์ ฉันก็จะกตสันต์ทำตาม” ก็ไม่ใช่สิ่งที่ยอมรับได้ วิธีคิดเช่นนี้ จะนำไปสู่ปัญหาสารพัดอย่างตามมา นี่จะเป็นการทำให้ผู้หญิงขุ่นเคืองใจภายใต้คำสั่งที่ดูเหมือนทำตามอำเภอใจ มันจะเป็นทำให้หลายคริสตจักรได้ทดสอบว่าพวกเขาจะหลีกเลี่ยงได้มากแค่ไหน โดยยังอ้างได้ว่าเชื่อฟังคำสั่งของเปาโลอยู่ และที่สำคัญที่สุด นี่จะเป็นการสร้างความสงสัยขึ้นมาในหมู่คริสเตียนว่าพระคัมภีร์กำหนดอะไรได้ตาม

ขอบใจ และท้ายที่สุด มันก็จะหวานความไม่น่าเชื่อถือในตัวผู้เขียนพระคัมภีร์เอง

แต่จะเป็นอย่างไร ถ้าเราเห็นพระคัมภีร์ข้อนี้—และที่จริง 1 ทิโมธี 2 ทั้งบท—ว่าเป็นจริงและเป็นแสงสว่างที่งดงามจริงละ? ถ้าเราเห็นเช่นนั้น เราจะพบว่า ที่จริงแล้วเปาโลกำลังเฉลิมฉลองและปกป้องชีวิตในคริสตจักรในฐานะที่เป็นการสถาปนาสวนเอเดนขึ้นใหม่ ซึ่งเป็นการสถาปนาสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงประสงค์ให้สังคมมนุษย์เป็นตั้งแต่แรก

อาดัมเลือกที่จะเข้าร่วมสงครามกับงูและกบฏต่อต้านพระเจ้า เขาเลือกที่จะผสมเพลิงเข้าไปยังทุกสิ่งที่ติดตามที่พระเจ้าได้สถาปนาไว้ โดยการเชื่อคำโกหกของซาตานว่า บรรดาโครงสร้างสิทธิอำนาจนั้นที่จริงแล้วคือการกดขี่ข่มเหง

แต่ในคริสตจักร ทุกอย่างควรจะแตกต่างไป ในฐานะคริสเตียน เราได้ยกธงขาวยอมแพ้และยุติการกบฏต่อต้านพระเจ้าแล้ว เราได้คุกเข่าลงต่อองค์จอมกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวงผู้ประทานพระเมตตาและความรอดโดยทรงเป็นผู้จ่ายค่าเสียหายนั้นแทนเราทั้งหมดแล้ว ในสังคมคริสตจักร—สถานทูตน้อยๆ ของจอมกษัตริย์ผู้ทรงปกครองสูงสุดเหนือฟ้าสวรรค์—เรามาช่วยกันสร้างสิ่งที่ถูกทำลายลงขึ้นมาใหม่ ไม่ใช่มาปล้ำสู้กับองค์กษัตริย์และสิ่งที่พระองค์ทรงบัญญัติไว้แต่มาเพื่อจะให้เห็น น้อมรับเอาไว้ และทำให้ดีที่สุดเพื่อจะปิดียินดีในความงดงาม ปัญญา และเกียรติยศของสิ่งนี้อย่างที่เป็นเสมอมาตั้งแต่จุดแรกเริ่ม

บันทึกหมายเหตุ

1. เรื่องราวส่วนตัวที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ถูกเผยแพร่ในหนังสือเล่มนี้โดยได้รับการอนุญาตแล้ว และส่วนใหญ่ใช้นามแฝงเพื่อรักษาความเป็นส่วนตัว
2. ข้อ 15 ทำให้คริสเตียนสับสนมาหลายศตวรรษ อันที่จริงแล้ว เปาโลหมายความว่าอะไรเมื่อพูดว่า "เธอก็จะได้รับความรอดในการมีบุตร" นี่เป็นวลีที่ค่อนข้างคลุมเครือ บางคนคิดว่าเปาโลหมายถึงพระเจ้าจะทรงปกป้องเธอทางกายในขั้นตอนการคลอดบุตร แต่สำหรับผมแล้ว ผมคิดว่าภาษาที่ใช้ดูจะสูงส่งไปหากหมายความว่าถึงเรื่องนั้น ผมคิดว่าการตีความที่ดีที่สุด (เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังคิดเกี่ยวกับพระธรรมปฐมกาลอยู่ในข้อพระคัมภีร์นี้) คือคำว่า "การมีบุตร" นั้นเป็นการกล่าวอ้างอย่างคร่าวๆ ถึงพงศ์พันธุ์ของหญิงในปฐมกาล 3:15 เมื่อนึกถึงปัญหาที่จู่โจมเอเฟซัสในมุมมองของปฐมกาล 1-3 เปาโลจบการพูดคุยด้วยการอ้างถึง "พงศ์พันธุ์" ที่จะมาช่วยทั้งชายและหญิงให้พ้นจากการที่พวกเขาตกนรกต่อพระเจ้า
3. ข้อมูลอื่นๆ ตามหลักการของพระคัมภีร์ต้องเข้ามา มีบทบาทในจุดนี้ ตัวอย่างเช่น 1 โครินธ์ 11 พูดถึงการที่

ผู้หญิงอธิษฐานในที่ประชุมคริสตจักร และเปาโล
ก็กำหนดกฎเกณฑ์การปฏิบัติในพระคัมภีร์ตอนนั้น
คริสเตียนมีความเห็นแตกต่างกันว่าจะตีความ 1 โครินธ์
11 อย่างไรดี แต่นี่เป็นประเภทของพระคัมภีร์ตอนต่างๆ
ที่เราต้องนำมาพิจารณาเมื่อตั้งคำถามในสิ่งที่ 1 ทิโมธี
2:12 ไม่ได้กล่าวถึงโดยตรง

ดรรชนีพระคัมภีร์

ปฐมกาล		ดาเนียล	
พระธรรมปฐมกาล.....	19	3.....	20
1-3.....	17,		
	33-34,	มาระโก	
	36, 38,	14.....	15
	39, 40,		
	51	กิจการ	
1:26-27.....	23	18:24-26.....	14
1:26-28.....	18		
1:28.....	20,	1 โครินธ์	
	21-22,	11.....	12,
	23		51-52
2:19-20.....	21	14.....	12
2:21-23.....	22-23		
3.....	37	1 ทิโมธี	
3:1-6.....	24-25	1:3-4.....	34
3:15.....	30, 51	1:6-11.....	34
3:16.....	31, 32	2.....	17, 29,
3:16-19.....	29-30		33-34,
3:17.....	33		40, 48
4:7.....	31		

2:1-7.....	36		46, 47,
2:2.....	39		52
2:8.....	36-37	2:12-14.....	26
2:9-15.....	37-38	2:13-14.....	16
2:12.....	12, 13,	3.....	13
	14, 16,	4:1-5.....	34
	17,	4:11.....	13
	38-39,	5.....	34-35
	41, 42,	5:14-16.....	35
	43, 45,	5:17.....	14

IX 9Marks

เสริมสร้างคริสตจักรให้เข้มแข็ง

คริสตจักรของคุณเข้มแข็งหรือไม่?

พันธกิจในนัมมาร์คเกิดขึ้นเพื่อเสริมสร้างผู้นำคริสตจักรด้วยวิสัยทัศน์ที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์และทรัพยากรความรู้ที่ใช้ได้ในทางปฏิบัติ เพื่อสำแดงพระเกียรติสิริของพระเจ้าต่อบรรดาประชาชาติผ่านทางคริสตจักรที่เข้มแข็ง

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนี้ เราจึงต้องการช่วยให้คริสตจักรเติบโตขึ้นในสัญลักษณ์ 9 ประการของคริสตจักรที่เข้มแข็งซึ่งมักจะถูกมองข้ามอันได้แก่

1. การเทศนาแบบอรรถาธิบาย
2. หลักคำสอนแห่งข่าวประเสริฐ
3. ความเข้าใจที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เรื่องการกลับใจเชื่อและการประกาศข่าวประเสริฐ
4. การเป็นสมาชิกคริสตจักรที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
5. การลงวินัยคริสตจักรที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
6. ภาระใจในเรื่องการสร้างสาวกและการเติบโตที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
7. การเป็นผู้นำคริสตจักรที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
8. ความเข้าใจเรื่องการอธิษฐานที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์
9. ความเข้าใจและแนวทางปฏิบัติสำหรับงานมิชชันที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

พันธกิจในนัมมาร์คเขียนบทความ หนังสือ บทวิเคราะห์หนังสือ และวารสารออนไลน์ เราจัดการประชุมบันทึกการสัมภาษณ์ และผลิตทรัพยากรความรู้ในรูปแบบอื่นๆ เพื่อเตรียมคริสตจักรให้พร้อมสำหรับการสำแดงพระเกียรติสิริของพระเจ้า

เชิญเข้ามาเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเราเพื่อค้นหาเนื้อหาสาระต่างๆ ที่มีมากกว่า 40 ภาษาทั่วโลก และลงทะเบียนเพื่อรับวารสารออนไลน์ของเราฟรี ตรวจสอบรายการเว็บไซต์ที่เป็นภาษาอื่นทั้งหมดของเราได้ที่นี้:

9marks.org/about/international-efforts

เกรชบรรณสาร

พันธกิจ

เกรชบรรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมิชชั่นกิจพระคุณของแบบติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาชูใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan

@gracebannasan

instagram/gracebannasan

ในหนังสือเล็ก ๆ เล่มนี้ เกร็ก กิลเบิร์ต อธิบายถึงการออกแบบของพระเจ้าสำหรับตำแหน่งศิษยาภิบาลและผู้ปกครอง เขาสำรวจโครงสร้างสิทธิอำนาจที่พระเจ้าได้ทรงสถาปนาไว้ตั้งแต่เริ่มแรก โดยมุ่งเน้นไปที่ปฐมกาล 1-3 และ 1 ทิโมธี 2 เขาตั้งข้อสงสัยว่า ทำไมการออกแบบตั้งแต่แรกของพระเจ้าที่ให้ผู้ชายเป็นผู้นำในคริสตจักรนั้นไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผล แต่เป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่ดีและงดงามของพระองค์

คำถามคริสตจักร เป็นหนังสือชุดที่มุ่งถ่ายทอดคำสอนตามพระคัมภีร์ที่ถูกต้องและเข้าถึงได้ให้แก่คริสตชนทั่วไป โดยตอบคำถามที่พบบ่อยของพวกเขาเกี่ยวกับชีวิตในคริสตจักร แต่ละเล่มนำเสนอคำตอบตามหลักพระคัมภีร์และการประยุกต์ใช้ที่นำไปปฏิบัติได้จริง โดยมีเป้าหมายในการเสริมสร้างกิจปฎิบัติของคริสตจักรให้เข้มแข็งและการอุทิศตนต่อคริสตจักรอย่างเหมาะสม

เกร็ก กิลเบิร์ต (MDiv, วิทยาลัยพระคริสตธรรม The Southern Baptist Theological Seminary) เป็นศิษยาภิบาลอาวุโสคริสตจักร Third Avenue Baptist Church ในหลุยส์วิลล์ เคนทักกี เขาเป็นผู้ประพันธ์หนังสือ *What Is the Gospel?; James: A 12-Week Study; และ Who Is Jesus?*; และยังเป็นผู้ร่วมประพันธ์หนังสือ *What Is the Mission of the Church?* เกร็กและโมรียาห์ ผู้เป็นภรรยา มีบุตรธิดาด้วยกันสามคน

eBook

ISBN 9786169426639

9 786169 426639 >